।।ତ୍ରିଂଶ(୩୦)ଅଧ୍ୟାୟ ।।

।।ଶିରିଡ଼ିର ଅପୂର୍ବ ଆକର୍ଷଣ ।।

ବାବାଙ୍କ ଶରଣରେ ଯିବା ପାଇଁ ଦେବୀଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନାଦେଶ ଓ ଦୈବୀ ଇଚ୍ଛାର ବିଚିତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ

ପ୍ରାକ୍‌କଥନ : ଯିଏ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନରଖି ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହ କରିବାରେ ଦୟାର ସାଗରତୁଲ୍ୟ ତଥା ନିର୍ଗୁଣ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ପ୍ରେମବଶତଃ ଯିଏ ସ୍ୱେଚ୍ଛାପୂର୍ବକ ମାନବ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ ଏପରି ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଅଟନ୍ତି କି ଯାହାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ମାତ୍ରକେ ଭବସାଗରର ଭୟ ଏବଂ ସମସ୍ତ କଷ୍ଟ ଦୂର ହେଇଯାଏ, ଏପରି ଶ୍ରୀ ସାଇନାଥ ମହାରାଜଙ୍କୁ ଆମର ବିନମ୍ର ପ୍ରଣାମ । ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମଦର୍ଶନ କରାଇବା ହିଁ ସନ୍ତଙ୍କର ପ୍ରଧାନ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ।

ଶ୍ରୀ ସାଇ, ଯିଏ ସନ୍ତ ଶିରୋମଣି ଅଟନ୍ତି, ଏହା ତ ତାଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଧ୍ୟେୟ । ଯିଏ ତାଙ୍କର ଶ୍ରୀଚରଣର ଶରଣ ନେଇଛି, ତା'ର ସମସ୍ତ ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଦିନ ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରଗତି କରିଛି । ତାଙ୍କର ଶ୍ରୀଚରଣର ସ୍ମରଣ କରି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନମାନଙ୍କରୁ ଭକ୍ତଗଣ ଶିରିଡ଼ି ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ଶୀତଳ ଛାୟାରେ ଉପବେଶନକରି ଶ୍ଳୋକ ପାଠକରି ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯିଏ ନିର୍ବଳ ତଥା ଦୀନ-ହୀନ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଭକ୍ତି କାହାକୁ କହନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ତ କେବଳ ଏତିକି ବିଶ୍ୱାସ ଯେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅସହାୟ କରି ଉପେକ୍ଷା କରିପାରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅନାଥଙ୍କର ନାଥ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀ ସାଇନାଥ କେବେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବେ ନାହିଁ ।

ଯାହା ଉପରେ ସେ କୃପା କରନ୍ତି, ତାକୁ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଶକ୍ତି, ନିତ୍ୟ-ଅନିତ୍ୟର ବିବେକ ତଥା ଜ୍ଞାନ ସହଜରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ । ସେ ତାଙ୍କର ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଜାଣି ତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତି । ଫଳରେ ସେମାନଙ୍କର ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏ ଏବଂ ସେମାନେ ସର୍ବଦା କୃତଜ୍ଞ ରହନ୍ତି । ଆମେ ତାଙ୍କୁ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣାମ କରି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା କି ସେ ଆମର ତ୍ରୁଟିବିଚ୍ୟୁତି ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିନଦେଇ ଆମକୁ ସକଳ କଷ୍ଟରୁ ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତୁ । ଯେଉଁ ବିପତ୍ତିଗ୍ରସ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ଏହି ପ୍ରକାର ଶ୍ରୀ ସାଇଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ, ତାଙ୍କର କୃପାରୁ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି ତଥା ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରେ । ହେମାଡପନ୍ତ କହୁଛନ୍ତି କି 'ହେ ମୋର ସାଇ ! ଦୟାର ସାଗର ।' ଏହା ତ ତୁମର ଦୟାର ଫଳ, ଯାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଶ୍ରୀ ସାଇ ସତ୍‌ଚରିତ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପନା କରାଯାଉଛି, ଅନ୍ୟଥା ମୋର ଯୋଗ୍ୟତା କାହିଁ

ଯେ ଏପରି ଏକ କଠିନ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଦୁଃସାହସ କରିବି । ଯେତେବେଳେ ଶ୍ରୀ ସାଇ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇଗଲେ ହେମାଡପନ୍ତଙ୍କର ତିଳେ ମାତ୍ର ଭାର ବୋଧ ହେଲା ନାହିଁ କି ଏହାର ଚିନ୍ତା ରହିଲା ନାହିଁ । ଶ୍ରୀ ସାଇ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥ ରୂପରେ ତାଙ୍କର ସେବା ସ୍ୱୀକାର କଲେ । ଏହା କେବଳ ତାଙ୍କର ପୂର୍ବଜନ୍ମର ଶୁଭ ସଂସ୍କାରର ଫଳ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ସେ ନିଜକୁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଏବଂ କୃତାର୍ଥ ମନେ କରନ୍ତି ।

ନିମ୍ନଲିଖିତ କଥା କପୋଳକଳ୍ପିତ ନୁହେଁ, ବିଶୁଦ୍ଧ ଅମୃତତୁଲ୍ୟ ଅଟେ । ଯିଏ ଏହାକୁ ପାନ କରିବେ ସାଇଙ୍କର ମହାନତା ଓ ଅସୀମତା ଆସ୍ୱାଦନ କରିପାରିବେ । ଯେଉଁମାନେ ତର୍କପ୍ରିୟ ଏବଂ ସମାଲୋଚକ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହାର କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଆଲୋଚନା ପର୍ଯ୍ୟାଲୋଚନାର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ, ପ୍ରୟୋଜନ ହେଉଛି ଅସୀମିତ ପ୍ରେମ ଓ ଭକ୍ତି । ବିଦ୍ୱାନ ଭକ୍ତ, ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁ ବିଶ୍ୱାସୀ କିମ୍ବା ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ସାଇ-ପଦ-ସେବକ ମନେ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଏହି କଥା ରୁଚିକର ଏବଂ ଶିକ୍ଷାପ୍ରଦ ହେବ, ଅନ୍ୟମାନେ ତ କେବଳ କପୋଳକଳ୍ପନା ମନେକରିବେ । ଶ୍ରୀ ସାଇଙ୍କର ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସାଇଲୀଳା କଳ୍ପତରୁ ସଦୃଶ ଅଟେ । ଏହି ଲୀଳାମୃତ ପାନ କରି, ଭବ ତରିବେ ନରହରି । ଅର୍ଥାତ ଏହାଦ୍ୱାରା ଅଜ୍ଞାନୀ ଜୀବଙ୍କର ମୁକ୍ତିଲାଭ ହେବ, ଗୃହସ୍ଥଙ୍କୁ ସୁଖ ଓ ସନ୍ତୋଷ ତଥା ମୁମୁକ୍ଷୁଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ସାଧନା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ଏବେ ଆମେ ମୂଳ କଥାକୁ ଆସିବା ।

।। ବାବାଙ୍କ ଶରଣରେ ଯିବା ପାଇଁ ଦେବୀଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନାଦେଶ ।।

କାକାଜୀ ବୈଦ୍ୟ : ନାସିକ ଜିଲାର ବଣି ଗ୍ରାମରେ କାକାଜୀ ବୈଦ୍ୟ ନାମରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ରହୁଥିଲେ । ସପ୍ତଶୃଙ୍ଗୀ ଦେବୀଙ୍କର ସେ ମୁଖ୍ୟ ପୂଜକ ଥିଲେ । ଥରେ ସେ ବିପତ୍ତିରେ ପଡ଼ିଲେ ଏବଂ ଘୋର ମାନସିକ ଅଶାନ୍ତିରେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିଲେ । ଦିନେ ଅତି ବିକଳ ହୋଇ ଦେବୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ଅନ୍ତଃକରଣରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ "ହେ ଦେବୀ ! ହେ ଦୟାମୟୀ ! ମୋତେ ଏ ଦାରୁଣ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତି ଦିଅନ୍ତୁ ।' ତାଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଦେବୀ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ଏବଂ ସେହି ରାତିରେ ସ୍ୱପ୍ନରେ କହିଲେ 'ତୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଅ, ସେଠାରେ ତୋର ମନ ଶାନ୍ତ ଏବଂ ସ୍ଥିର ହେବ ।' ବାବାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଜାଣିବା ପାଇଁ କାକାଜୀଙ୍କର ବହୁତ ଇଚ୍ଛା ହେଲା କିନ୍ତୁ ତା ପୂର୍ବରୁ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସେ ଭାବି ଭାବି ବସିରହିଲେ ଏପରି କେଉଁ ବାବା ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ଦେବୀ ସଂକେତ କଲେ । କିଛି ସମୟପରେ ସେ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ତ୍ରୟମ୍ବକେଶ୍ୱର ବାବା(ଶିବ)ବୋଧହୁଏ ହୋଇଥିବେ । ଏଣୁ ସେ ପବିତ୍ର ତୀର୍ଥ ତ୍ରୟମ୍ବକ ଗଲେ ଏବଂ ସେଠାରେ ଦଶଦିନ ରହିଲେ । ସକାଳୁ ଉଠି ସ୍ନାନାଦି କ୍ରିୟା ସମାପନ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ତାପରେ ରୁଦ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଷେକ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ

କ୍ରିୟା ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ମନରେ ପୂର୍ବ ପରି ଅଶାନ୍ତି ଲାଗିରହିଲା । ତାପରେ ସେ ଘରକୁ ଫେରି ଅତି କରୁଣ ସ୍ୱରରେ ଦେବୀଙ୍କର ସ୍ତୁତି କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । ସେହି ରାତିରେ ଦେବୀ ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦର୍ଶନ ଦେଇ କହିଲେ 'ତୁ ବୃଥାରେ ତ୍ରୟମ୍ବକେଶ୍ୱର କାହିଁକି ଗଲୁ ? ବାବା ମାନେ ମୋର ତ ଅଭିପ୍ରାୟ ଥିଲା ଶିରିଡ଼ିର ଶ୍ରୀ ସାଇ ସମର୍ଥଙ୍କଠାରେ ।' ଏବେ କାକାଜୀଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା ଯେ ସେ କିପରି ଓ କେବେ ଶିରିଡ଼ି ଯାଇ ବାବାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ଲାଭ ଉଠାଇବେ । ପ୍ରକୃତରେ ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି କୌଣସି ସନ୍ଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଆତୁର ହୁଏ ତାହେଲେ କେବଳ ସନ୍ଥ ନୁହନ୍ତି ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ତା'ର ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତି । ବସ୍ତୁତଃ ସନ୍ଥ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଏକ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଭିନ୍ନତା ନାହିଁ । ଯଦି କିଏ କହେ ଯେ ମୁଁ ସ୍ୱତଃ ଅମୁକ ସନ୍ଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଯିବି- ଏହାକୁ ବୃଥା ଦମ୍ଭ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କ'ଣ କୁହାଯିବ ? ସନ୍ଥଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କିଏ ବା ଦର୍ଶନ କରିପାରିବ ? ତାଙ୍କର ସତ୍ତା ବିନା ଗଛର ପତ୍ରଟିଏ ମଧ୍ୟ ହଲେ ନାହିଁ । ସନ୍ଥ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଯେତେ ତୀବ୍ର ଉତ୍କଣ୍ଠା ହେବ ତଦନୁସାରେ ଭକ୍ତି ଓ ବିଶ୍ୱାସ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ ଏବଂ ସେତିକି ଶୀଘ୍ର ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ଯିଏ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରେ, ସିଏ ଆଦର ଏବଂ ଆତିଥ୍ୟର ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ । କାକାଜୀଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ହିଁ ହେଲା ।

।। ଦୈବୀ ଇଚ୍ଛାର ବିଚିତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ।।

କାକାଜୀ ଯେତେବେଳେ ଶିରିଡ଼ି ଯିବାକୁ ବିଚାର କରୁଥିଲେ, ସେହି ସମୟରେ ତାଙ୍କ ଘରେ ଜଣେ ଅତିଥି ପହଞ୍ଚିଲେ । ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ବିଷୟ ଯେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଶ୍ୟାମାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ନଥିଲେ । ଶ୍ୟାମା ବାବାଙ୍କର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟତମ ଥିଲେ । ସେ ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ବଣିରେ କେଉଁପରି ଏବଂ କେତେବେଳେ ପହଞ୍ଚିଲେ ତାହା ଏବେ ଆଲୋଚନା କରିବା । ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାରେ ଶ୍ୟାମା ଥରେ ବେମାରରେ ପଡ଼ିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ମାଆ କୁଳଦେବୀ ସପ୍ତଶୃଙ୍ଗୀଙ୍କଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ କି ଯଦି ତାଙ୍କର ପୁତ୍ର ନୀରୋଗ ହୋଇଯାଏ ତାହେଲେ ସେ ତାକୁ ତାଙ୍କର ଚରଣରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବେ । କିଛି ବର୍ଷ ପରେ ତାଙ୍କର ମା'ଙ୍କର ବକ୍ଷସ୍ଥଳରେ ଯାଦୁ ହେଲା । ସେ ପୁଣି ଦେବୀଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, ରୋଗମୁକ୍ତ ହେଲେ ଚାନ୍ଦିର ସ୍ତନ ଅର୍ପଣ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ସେହି ଦୁଇଟିଯାକ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଅପୂରଣୀୟ ରହିଥିଲା । ତେବେ ସେ ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁଶଯ୍ୟାରେ ଥିଲେ ଶ୍ୟାମାଙ୍କୁ ଡାକି ସେହି ଦୁଇଟି ମାନସିକ କଥା ସ୍ମରଣ କରାଇଦେଲେ ଏବଂ ତାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ପୁତ୍ରକୁ କହି ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କଲେ । କିଛିଦିନ ପରେ ଶ୍ୟାମା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଥା ଭୁଲିଗଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ୩୦ ବର୍ଷ ବିତିଗଲା । ଦିନେ ଜଣେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଜ୍ୟୋତିଷ ଶିରିଡ଼ି ଆସିଥିଲେ ଏବଂ ସେଠାରେ

ପ୍ରାୟ ଏକମାସ ରହିଲେ । ଶ୍ରୀମାନ୍ ବୁଟି ସାହେବ ତଥା ଅନ୍ୟମାନେ କହିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ସତ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି । ଶ୍ୟାମାଙ୍କର ଅନୁଜ ବାପାଜୀ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ । ଜ୍ୟୋତିଷଜଣକ ଏହି ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ କି ତୁମର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭ୍ରାତା ମା'ଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁଶଯ୍ୟା ପାଖରେ କରିଥିବା ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପୂରଣ କରିନଥିବାରୁ ଦେବୀ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ କଷ୍ଟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଜ୍ୟୋତିଷଙ୍କର କଥା ଶୁଣି ଶ୍ୟାମାଙ୍କର ମା'ଙ୍କ ଆଗରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଥା ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ଆଉ ବିଳମ୍ବ କରିବା ବିପଦ ମନେକରି ସେ ବଣିଆକୁ ଡକାଇ ଚାନ୍ଦିର ଦୁଇଟି ସ୍ତନ ତିଆରି କଲେ ଏବଂ ଦ୍ୱାରକାମାୟୀକୁ ଯାଇ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖିଲେ ତଥା ପ୍ରଣାମ କରି ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞାମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ଶ୍ୟାମା କହିଲେ 'ଆପଣ ହିଁ ମୋର ସପ୍ତଶୃଙ୍ଗୀ ଦେବୀ ।' ବାବା ଶ୍ୟାମାଙ୍କୁ ସ୍ନେହପୂର୍ବକ ବୁଝାଇ ସେ ନିଜେ ଯାଇ ଦେବୀଙ୍କ ଚରଣରେ ଅର୍ପଣ କରିବାକୁ କହିଲେ । ବାବାଙ୍କର ଆଦେଶ ଓ ଉଦି ନେଇ ଶ୍ୟାମା ବଣି ଯାତ୍ରା କଲେ । ସପ୍ତଶୃଙ୍ଗୀ ଦେବୀ ମନ୍ଦିରର ପୂଜକଙ୍କ ଘର ପଚାରି ପଚାରି ଶ୍ୟାମା କାକାଜୀଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । କାକାଜୀ ଏହି ସମୟରେ ବାବାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ନିମନ୍ତେ ବଡ଼ ଉତ୍ସୁକ ଥିଲେ ଏବଂ ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ଶ୍ୟାମା ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ଏହି ସଂଯୋଗ ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର ନଥିଲା କି ! କାକାଜୀ ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କୁ ଦେଖି ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଏବଂ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛନ୍ତି ବୋଲି ପଚାରିଲେ ? ଯେତେବେଳେ ସେ ଶୁଣିଲେ ଯେ ସେ ଶିରିଡ଼ିରୁ ଆସିଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ଆନନ୍ଦର ସୀମା ନଥିଲା । ପ୍ରେମୋନ୍ମତ୍ତ ହୋଇ ସେ ଶ୍ୟାମାଙ୍କୁ କୋଳାଗ୍ରତ କଲେ ଏବଂ ଏହାପରେ ସାଇଲୀଳା ଉପରେ ଦୁହେଁ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କଲେ । ଶ୍ୟାମାଙ୍କର ମାନସିକ ଯାଚନା ପୂରଣ କରିବା ପରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି କାକାଜୀ ବୈଦ୍ୟ ଶିରିଡ଼ି ଯାତ୍ରା କଲେ । ଦ୍ୱାରକାମାୟୀରେ ପହଞ୍ଚି ସେ ବାବାଙ୍କର ଚରଣରେ ଲୋଟିଗଲେ । ତାଙ୍କର ନେତ୍ରରୁ ପ୍ରେମାଶ୍ରୁର ଧାରା ପ୍ରବାହିତ ହେଲା ଏବଂ ଚିତ୍ତ ସ୍ଥିର ହୋଇଗଲା । ଦେବୀଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଅନୁସାରେ ଯେମିତି ସେ ବାବାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ଅଶାନ୍ତ ମନ ଦୂର ହୋଇଗଲା ଏବଂ ସେ ଅନୁପମ ଶାନ୍ତି ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହେଲେ କି ଅଦ୍‌ଭୁତ ଶକ୍ତି ରହିଛି ଏହି ଦିବ୍ୟପୁରୁଷଙ୍କଠାରେ ! ସମ୍ଭାଷଣ, ପ୍ରଶ୍ନୋତ୍ତର କିମ୍ବା ଆଶୀର୍ବାଦ ବିନା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ମାତ୍ରକେ ପ୍ରସନ୍ନତାରେ ପେଟ ପୂରିଯାଉଛି । ପ୍ରକୃତରେ ଦର୍ଶନର ମହତ୍ତ୍ୱ ତ ଏହାକୁ କହନ୍ତି । ତାଙ୍କର ତୃଷିତ ନେତ୍ର ସାଇଚରଣରେ ସ୍ଥିର ହେଲା ଏବଂ ତାଙ୍କର ଜିହ୍ୱା ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଲୀଳାମାନ ଶୁଣି ତାଙ୍କର ଅପାର ଆନନ୍ଦ ହେଲା ଏବଂ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ବାବାଙ୍କର ଶରଣାଗତ ହୋଇଗଲେ । ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତା ଏବଂ ଦୁଃଖ ଭୁଲିଯାଇ ସେ ଅତୀବ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ । ସେଠାରେ ପରମାନନ୍ଦରେ ୧୨ ଦିନ କଟାଇ ବାବାଙ୍କର ଅନୁମତି ତଥା ଆଶୀର୍ବାଦ ଓ

ଉଦି ପ୍ରସାଦ ଆଣି ଘରକୁ ଫେରିଲେ ।

ବାବାଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସମୟର ପ୍ରତିବନ୍ଧ ନଥିଲା : କୁହାଯାଏ କି ପ୍ରାତଃ ସମୟରେ ଯେଉଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦୃଶ୍ୟ ହୁଏ, ତାହା ଅନେକାଂଶରେ ସତ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥାଏ । ତାହା ଠିକ୍ ହୋଇଥାଇପାରେ; କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମୟର କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧ ନଥିଲା । ଏପରି ଏକ ଉଦାହରଣ ଏଠାରେ ଉପସ୍ଥାପନା କରାଯାଉଛି । ଦିନେ ଅପରାହ୍ନରେ ବାବା କାକାସାହେବଙ୍କୁ ଟାଙ୍ଗା ନେଇ ରାହାତା ଯାଇ ଖୁସାଲଚନ୍ଦଙ୍କୁ ଆଣିବାକୁ ପଠାଇଲେ । ଅନେକଦିନରୁ ଖୁସାଲଚାନ୍ଦଙ୍କୁ ବାବା ଦେଖିନଥିଲେ । ରାହାତା ପହଞ୍ଚିବାପରେ କାକାସାହେବ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ତାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଲେ । ଏହା ଶୁଣି ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ କହିଲେ ଯେ ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ଭୋଜନ କରିବା ପରେ ସେ ସାମାନ୍ୟ ବିଶ୍ରାମ କରୁଥିବାବେଳେ ତାଙ୍କର ଆଖି ଲାଗିଯାଇଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ ବାବା ସ୍ୱପ୍ନରେ ଆସି ମୋତେ ଶୀଘ୍ର ଶିରିଡ଼ି ଯିବାକୁ କହିଲେ । କିନ୍ତୁ ଘୋଡ଼ା ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇନପାରିବାରୁ ମୁଁ ପୁତ୍ର ହାତରେ ଏହି ଖବର ବାବାଙ୍କୁ ନିକଟକୁ ପଠାଉଥିଲି । ଗ୍ରାମ ସୀମା ନିକଟରେ ସେ ଆପଣଙ୍କର ଟାଙ୍ଗା ବିପରୀତ ଦିଗରୁ ଆସୁଥିବାର ଦେଖିଲା । ଏହାପରେ ସେହି ଟାଙ୍ଗାରେ ଖୁସାଲଚନ୍ଦଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ କାକାସାହେବ ଶିରିଡ଼ିରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ତଥା ବାବାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତକରି ବଡ଼ ପ୍ରସନ୍ନତା ଅନୁଭବ କଲେ । ବାବାଙ୍କର ଏହି ଲୀଳା ଦେଖି ଖୁସାଲଚାନ୍ଦ ଆନନ୍ଦ ବିଭୋର ହୋଇଗଲେ ।

ମୁମ୍ବଇର ରାମଲାଲ ପଞ୍ଜାବୀ : ମୁମ୍ବଇର ଜଣେ ପଞ୍ଜାବୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ରାମଲାଲଙ୍କୁ ବାବା ସ୍ୱପ୍ନରେ ମହନ୍ତ ବେଶରେ ଦର୍ଶନ ଦେଇ ଶିରିଡ଼ି ଆସିବାକୁ କହିଲେ । ସେ ବାବାଙ୍କ ନାମ କି ଶିରିଡ଼ି ଗ୍ରାମ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିନଥିଲେ । ତାଙ୍କ ମନରେ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀଦର୍ଶନ ନିମିତ୍ତ ତୀବ୍ର ଉତ୍କଣ୍ଠା ତ ହେଉଥିଲା କିନ୍ତୁ ଠିକଣା ଜାଣିନଥିବାରୁ ସେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ରହିଲେ । ଯିଏ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରେ, ସିଏ ଆସିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ କରେ ଏବଂ ଶେଷରେ ତାହା ହିଁ ହେଲା । ସେହିଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସେ ରାସ୍ତାରେ ବୁଲୁଥିବା ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଦୋକାନରେ ବାବାଙ୍କର ଫଟୋଟିଏ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ । ସ୍ୱପ୍ନରେ ସେ ଯେଉଁ ଆକୃତିର ମହନ୍ତଙ୍କର ଦର୍ଶନ କରିଥିଲେ, ତାହା ଏହି ଚିତ୍ର ସ୍ୱରୂପ ଥିଲା । ପଚାରି ବୁଝି ସେ ଜାଣିଲେ ଯେ ତାହା ଶିରିଡ଼ିର ଶ୍ରୀ ସାଇ ସମର୍ଥଙ୍କର ଫଟୋଚିତ୍ର । ଏହାପରେ ସେ ତୁରନ୍ତ ଶିରିଡ଼ି ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା କଲେ ତଥା ସାରା ଜୀବନ ଶିରିଡ଼ିରେ ନିବାସ କଲେ ।

ଏହି ପ୍ରକାର ବାବା ତାଙ୍କର ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ନିମନ୍ତେ ଶିରିଡ଼ିକୁ ଡାକି ଆଣୁଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଲୌକିକ ତଥା ପାରଲୌକିକ ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରୁଥିଲେ ।

ଶ୍ରୀ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସାଇନାଥାର୍ପଣମସ୍ତୁ । ଶୁଭଂ ଭବତୁ ।।